

прогнозування банкрутства надає конкретні рекомендації та стратегії для управлінського рішення. Ці рекомендації можуть включати заходи для покращення фінансового стану, раціоналізації процесів чи зменшення ризиків. Система прогнозування банкрутства дозволяє проводити аналіз сценаріїв, де можливі різні умови та варіанти розвитку подій. Це допомагає приймати рішення на основі прогнозу можливих сценаріїв та їх впливу на фінансовий стан підприємства. Система прогнозування банкрутства надає засоби для відстеження виконання запропонованих стратегій та рішень. Це дозволяє оцінювати ефективність вибраних шляхів попередження банкрутства та коригувати підходи у реальному часі. Керівництво має можливість оцінювати різні варіанти та альтернативи, щоб визначити оптимальний шлях для досягнення фінансової стійкості та уникнення банкрутства підприємства.

Такий розгляд системи прогнозування банкрутства підприємств забезпечує комплексний підхід до визначення ризиків та розробки стратегій управління для забезпечення стійкості та успішності підприємства в довгостроковій перспективі. В свою чергу, система прогнозування банкрутства стає одним із найнеобхідніших інструментів для управління ризиками та забезпечення стійкості фінансового стану підприємства.

Література:

1. Войнаренко М.П., Троц І.В. Формування системи попередження, прогнозування і подолання банкрутства промислових підприємств. *Економіка: реалії часу*. 2015. №4(20). С. 272-278.

2. Сейсебаєва Н.Г., Топчанюк О.В. Методи аналізу і прогнозування банкрутства підприємств. *Молодий вчений*. 2016. №11(38). С. 678-681.

Колотушкіна Х.В., магістр

Львівський національний університет імені Івана Франка
м. Львів, Україна

ВПЛИВ КОРУПЦІЙНИХ ПРОЯВІВ У СФЕРІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ НА ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК

Прагнення України до постіндустріального майбутнього стикаються з проблемою зростання важливості питань інноваційного розвитку. Сьогодні інноваційна діяльність є вираженням сутності та перспективних напрямків суспільного прогресу, стаючи його універсальною рушійною силою. Інновації в розробці та впровадженні сприяють підвищенню продуктивності праці, зниженню матеріаломісткості та енергоємності, підвищенню конкурентоспроможності виробництва, зміні мотивації трудової діяльності, підвищенню попиту на висококваліфікованих і висококваліфікованих кадрів. компенсовані працівники. В Україні інноваціям заважає корупція, яка захопила сферу державного управління та перетворила її на свою відмінну рису. Державна служба зараз вважається унікальним і прибутковим бізнесом через корупцію. чому Корупція в державному управлінні заважає державі вирішувати завдання соціально-економічного розвитку, знижує ефективність державних інвестицій, знижує продуктивність інфраструктури та податкові надходження, а також перешкоджає фінансуванню проектів інноваційного розвитку.

На думку науковців, технологічні інновації є основою для соціально-економічних трансформацій у постіндустріальних суспільствах, які обумовлює існування поділу між країнами на три групи за рівнем технологічного розвитку і конкурентоспроможністю: I — країни-лідери, що здатні продукувати технології; II — підлеглі країни, що можуть ефективно використовувати глобально поширені технології і "рухаються в ногу" з прогресом; III — країни-аутсайтери, що не можуть ані виробляти, ані використовувати технології та знаходяться на узбіччі суспільного розвитку.

У постіндустріальному суспільстві наука та теоретичні знання є основою технологічного прогресу. У сучасних умовах традиційні ресурси стають менш важливими в національному багатстві держав, оскільки збільшується частка людського капіталу. Людство вступає в нову фазу розвитку через інтенсивний метод виробництва, де споживання продовжуватиме зростати як кількісно, так і якісно, але джерелом конкурентної переваги є здатність генерувати інноваційні ідеї з високою частотою, використовуючи людські ресурси та забезпечуючи максимальну швидкість у їх виконанні. Найявністю в економіці знанневих чинників визначає становлення "економіки знань", характерними ознаками якої є домінування в структурі ВВП високотехнологічних галузей та інтелектуальних послуг, формування переважної частини національного прибутку за рахунок інноваційної або технологічної ренти, високий рівень капіталізації компаній, основна вартість яких формується завдяки нематеріальним активам, тобто інтелектуальної складової. "Економіка знань" є підґрунтям і головною складовою "інноваційної економіки" [1, с. 258].

Проте для України є характерними нерівномірність і дисбаланс у розвитку різних складових інноваційності. На стабільно високому рівні залишаються всі аспекти кадрового забезпечення освіти, забезпеченості кваліфікованими кадрами, ринків праці, патентної активності населення, освітньої та наукової інфраструктури. Водночас інституційні та організаційні чинники, такі як участь компаній в інноваційних процесах, конкуренція на внутрішньому ринку та регуляторне середовище, відіграють другорядну роль у перетворенні інновацій на масові та комплексні.

Використовуючи економічну модель глобальних тенденцій, М. І. Флейчук наголошує на таких негативних наслідках корупційних відносин між компонентами соціально-економічної системи: неефективний розподіл часових, інтелектуальних та матеріальних ресурсів; погіршення якості людського капіталу; деформації та диспропорції соціально-економічного розвитку; зниження підприємницької та інвестиційної активності; нецільове використання ресурсів програм міжнародної технічної допомоги; зниження ефективності діяльності державних органів влади, витрат на надання та вартості державних послуг; активізація транснаціональної організованої злочинності; "скуплення" держави; політична нелегітимність влади; зниження суспільної моралі; посилення соціальної апатії та зниження довіри до держави [3, с. 353—354]. Таким чином, вирішуючи завдання інноваційного розвитку нашої держави, необхідно чітко усвідомлювати, що без успішної боротьби з корупцією всі інші зусилля можуть виявитися марними. Це зумовлює необхідність пошуку оптимальних форм співпраці держави з приватним сектором. Зазначене завдання було вирішено в розвинених країнах завдяки впровадженню методів співпраці держави з приватним сектором у форматі "Public private partnerships", що у вітчизняній науковій та практичній літературі трактується як державно-приватне партнерство. Стратегічне значення розвитку ДПП в інноваційній сфері визначається необхідністю забезпечення належних умов і механізмів взаємодії державного й приватного секторів з метою створення інноваційних продуктів, що відповідають сучасним вимогам суспільного розвитку.

Проте попри усі переваги, які держава може отримати в результаті прозорого та побудованого на умовах конкуренції ДПП, механізм все ж таки несе у собі серйозні корупційні ризики. Корупція перебуває серед основних негативних чинників, які заважають реалізації інноваційних проектів у форматі ДПП. Високий рівень корупції змушує приватний сектор виходити в "сірий" сектор економіки, який в результаті починає відігравати все значнішу роль. В.М. Соловійов вважає, що внаслідок існування корупційних схем держава втрачає значні фінансові ресурси, тому науковець пропонує розглядати тіньовий капітал як незадіяний інвестиційний ресурс [2, с. 228]. Корупція виступає неприйнятним фактором, який руйнує вільну та справедливую конкуренцію, уповільнює розвиток приватного сектора економіки, виключаючи з ринку нових гравців та заохочуючи його неефективність [4, с. 198].

Проте, на мою думку, одним з ключових аспектів подолання негативного впливу корупційних проявів у сфері державного управління на інноваційний розвиток є підвищення відповідальності приватного сектору за рахунок втілення практики підписання пактів про добросовісність, які вимагають прозорості контрактних схем на усіх етапах ДПП, у т.ч., контроль та нагляд з боку громадянського суспільства. Ще більше можливостей з точки зору зменшення корупційного впливу дають угоди про кодекси поведінки, які вимагають від державних посадовців та представників приватного сектору підписання зобов'язання про утримання від участі у корупційних діях і, що найбільш важливо, передбачають притягнення до відповідальності порушників цього зобов'язання.

Можливості подальших досліджень у даному напрямі включають більш докладне вивчення питань впровадження механізму укладання приватним сектором угод про добросовісність та кодексів поведінки як окремого елементу стратегії державної антикорупційної політики, заснованого на міжнародному досвіді.

Література :

1. Семиноженко В.П. Україна: шлях до індустріальної цивілізації. — Харків: Константа, 2005. — 360 с.
2. Соловійов В.М. Запобігання і протидія корупції в державному управлінні України: монографія / В.М. Соловійов. — К.: Інститут законодавства Верховної Ради України, 2012. — 508 с.
3. Флейчук М.І. Легалізація економіки та протидія корупції у системі економічної безпеки: теоретичні основи та стратегічні пріоритети в умовах глобалізації / М.І. Флейчук. — Львів: Ахілл, 2008. — 660 с.
4. Поуп Дж. Боротьба з корупцією: елементи системи державної непідкупності / Дж. Поуп. — Рівне: ТОВ "Планета-друк", 2011. — 488 с.

Ксеняк Аліна Михайлівна,
здобувач вищої освіти І-го курсу ІІ-го
освітнього ступеня «Магістр» Львівського національного університету імені Івана Франка
Капленко Галина Вікторівна, професор,
завідувач кафедри економіки та публічного управління

ІНФОРМАЦІЙНІ СИСТЕМИ ТА ТЕХНОЛОГІЇ В УПРАВЛІННІ ПІДПРИЄМСТВАМИ

З кожним десятиліттям кількість викликів та проблем в управлінні та менеджменті бізнесу збільшується згідно з темпами економічного прогресу світової економіки. Ринковий тип економіки, властивий майже усім розвиненим країнам світу, при якому вплив держави на діяльність суб'єктів бізнесу є мінімальним, здебільшого заважав встановленню контролю й регуляції їх діяльності.

У таких обставинах, використання інформаційних систем та технологій в управлінні підприємствами і штучного інтелекту в управлінні бізнес-процесами є важливою складовою розвитку підприємства [5; 6]. Інформаційні технології (ІТ) є основою технологічних інновацій. Це нововведення відіграло величезну роль у розвитку управління бізнесом. Сьогодні в світі немає жодного підприємства, яке б не використовувало різні ІТ-інструменти та технології для повсякденної роботи, розробки маркетингових стратегій і навіть найму працівників.

Зважаючи, що інформаційні системи та технології в останні десятиліття набули значного розповсюдження в різних сферах людської діяльності, включаючи управління бізнес-процесами, а потужність і можливості привернули увагу дослідників та практиків до